

Крокодил, який гірко плакав

Юрій Ярмиш

Хто це хлюпочеться у воді, аж весела луна ген за море котиться?

Звідки це чути:

– Фу-р-р! Ху! У-ф-ф!

То малі слоненята Біф і Діф купаються у найпрохолоднішому чистому озері. Бо в їхній країні – Африці – почалася найбільша африканська спека.

Плескалися Біф і Діф, обливали один одного водою зі своїх малих хоботів і не знали, що хтось за ними стежить.

А то був крокодил Алігатор, що їхній дзвінкий сміх почув і аж з-за моря-океану приплив.

Дивився він на веселих слоненят, потім до озера підповз і каже:

– Ой, яке озеро гарне. І воно все ваше! А в мене, найкращого заморського Алігатора, нема такого...

І з очей його на пісок покотилися сльози – великі, наче квасолини.

– Не плачте, дядьку Алігаторе! – сказали Біф і Діф. – Ідіть до озера, купайтесь собі на здоров'я! Місця всім вистачить.

А самі побігли наввипередки до лісочка зеленим листячком поласувати. Наїлися досхочу й знову до озера повернулися.

А звідти – ой лишенько! – страшна паща визирає.

Лютує зелений крокодил:

– Геть звідси! Тепер це не ваше, а моє озеро!

– Чи вам не сором, дядьку найкращий заморський Алігаторе? – аж плачуть Біф і Діф.

– От і не сором. Бо в мене найгостріші зуби!

Зазирали слонята у пащу. Справді – отакенні злі зуби стирчать!..

Позадкували вони від заморського страховиська.

А крокодил плескався в озері, фуркав і реготав їм навздогін:

– Було озеро ваше, тепер моє!

І попленталися Біф і Діф у далекі лісові нетрі. Туди, де ліани міцно пообплітали дерева, куди навіть сонечко не зазирає крізь велике пальмове віття.

І залишилися там жити.

Та от знову почалася страшенна спека. Така, якої навіть у Африці ні люди, ані звірі ще не бачили.

Не витримали Біф і Діф. Покинули лісові нетрі і до свого найпрохолоднішого чистого озера подалися.

Алігатор їх ще здалеку побачив. Гострі зуби вишкірив, регоче, аж захлинається:

– Було озеро ваше, – га-га, – тепер моє!

І на самісіньке піщане найпрохолодніше дно пірнув. Лежить, ніжиться.

А коли випірнув, від здивування ледь водою не захлинувся.

Над озером не колишні слоненята стояли, а вже дорослі великі слони Біф і Діф.

То здалеку крокодилові вони здалися малими, як колись...

- Ану вилазьте з озера! - сказав Біф.

- І мерщій! - додав Діф.

- Ні, ні,- затявся Алігатор,- це моє озеро, не ваше.

- Що?! - скрикнув Біф.- Як-то "моє"? А наше - ні?

І прогнали слони того Алігатора в його далеку заморську країну.

Поповз він, плаче гірко.

Сльози великі, мов картоплини, на жовтий пісок котяться.

Та ні Біф, ні Діф вже не йняли віри крокодилячим сльозам...

Зайшли вони в своє рідне найпрохолодніше і найчистіше озеро:

- Фу-р-р! Ху! У-ф-ф!

Біф набрав у хобот води, линув на Діфа. Діф почекав, доки відвернеться Біф.

А далі-ну поливати один одного! Тільки хлюпання над озером чути.

А руді мавпи закричали'

- І ми хочемо!

А смугасті зебри попрохали:

- І нам жарко!

Навіть сонечко й те зітхнуло:

- І мені самому вже спека дошкуляє!

Стали тут звірята всі разом у озері купатися, борюкатися, обливатися.

А тоді Біф і Діф набрали повні хоботи прозорої води та й почали сонечко поливати.

Такі барвисті водограї над світом піднялися - уся Африка - і кучеряві негреньята, і пташки, й звірята - разом під прохолодним дощиком пішли у веселий танок.